

РЕШЕНИЕ

№ 4975

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **3387** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. М. Н., гражданин на Е., чрез адв. Д. срещу решение № 261/22.02.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон и на административно-производствените правила. Твърди се, че административното производство е проведено докато кандидатът е бил настанен в СДВНЧ, в нарушение на чл. 72, ал. 1 ЗУБ. Изложени са данни за влошена ситуация в страната по произход на жалбоподателя и е оспорен изводът, че не са налице основания за предоставяне на статут. Искане се от съда да отмени оспореното решение.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния представител юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба за предоставяне на статут вх. № 836/18.09.2012 г. до Държавната агенция за бежанците/ДАБ/ при МС от М. Л. Б., от мъжки пол, [дата на раждане] в

[населено място], И., гражданин на И., арабин по народност, вероизповедание: християнин, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени с декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ.

Молбата е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на Закона за убежището и бежанците. За първи път чужденецът е подал молба за предоставяне на статут с вх. № 1290 от 10.10.2011 г. Мотивирал молбата си за закрила с проблеми свързани с религиозната му принадлежност. С решение № 210 от 22.03.2012 г. председателят на Държавната агенция за бежанците, на основание чл. 77, ал. 3, вр. чл. 15, ал. 1, т. 7 от ЗУБ, е прекратил производството по предоставяне на статут. Чужденецът не е обжалвал и решението на председателя на ДАБ е влязло в сила.

На 18.09.2012 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

С докладна записка от 24.09.2012 г. от гл. експерт при ДАБ директорът на РПЦ – С. е уведомен, че молбата на М. Л. Б. ще бъде разгледана в производство по общия ред.

С чужденеца са проведени интервюта на 18.09.2012 г. и на 13.12.2012 г. от интервюиращ орган при ДАБ. Чужденецът не е потвърдил личните си данни, посочени в предходното административно производство и при регистрирането му в ДАБ, като се е представил с друга самоличност. Заявил е, че истинското му име е М. М. Н., [дата на раждане], гражданин на Е.. Така заявените лични данни са установени чрез получена нота № 287 от 21.11.2012 г. от Посолството на Арабска република Е., по запитване на дирекция „Миграция“ МВР (л. 70 – 71 от делото). По време на интервютата чужденецът заявил, че в периода от 1985 г. до 1995 г. е живял в Р. заедно с майка си, която била руска гражданка. След смъртта ѝ се завърнал в Е.. Започнал работа в областта на туризма, но трудно намирал такава, поради това, че бил християнин по рождение. Посочил, че в Е. живеел като чужденец, нямал близки и живял в хотелите, в които работел. По време на интервюто на 18.09.13 г. чужденецът заявил, че е посещавал църква, но не редовно. Напуснал Е. през 2008 г., тъй като там нямал роднини и поради това, че трудно намирал работа. С властите нямал проблеми. При проведеното интервю на 13.12.2012 г. чужденецът заявил, че в Е. е бил в християнска секта – Й., поради което имал проблеми както с християните, така и с мюсюлманите. Напуснал Е. тъй като хората странели от него поради членството му в сектата на Й.. Заявява, че за истинската си самоличност и проблемите му, не бил разказвал в предишните интервюта, тъй като го било страх да не бъде върнат обратно в Е.. Твърди, че не е членувал в политическа партия или организация, не е арестуван или осъждан.

На 13.02.2013 г. е изготвено становище от експерт в РПЦ - С., с което е предложено да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на М. М. Н..

На основание чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е изискано и е получено становище рег. № Т-639/25.01.2013 г. от държавен агент при ДАНС до председателя на ДАБ, съгласно което ДАНС възразява да бъде предоставена закрила на М. М. Н..

С оспореното в настоящото производство решение № 261/22.02.2013 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. М. Н., на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. В решението са изложени мотиви, че заявените от молителя факти и обстоятелства в хода на административното производство, не са новонастъпили по смисъла на Закона за убежището и бежанците - чужденецът не ги е заявил в предходното

административно производство, макар, че са му били известни и той не се е позовал на тях. Административният орган е приел, че изложените от чужденеца обстоятелства са противоречиви и в по-голямата си част – неверни. Направен е извод, че не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на чужденеца, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Прието е, че кандидатът е напуснал Е., за да намери работа, поради което е определен като икономически мигрант. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че М. М. Н. не е бил принуден да напусне Е. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително изтезание, или наказание. Изложени са доводи за липса на данни за безогледно насилие и въоръжен конфликт в Е., като е обсъдено тълкуването дадено с Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С-465/07 на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО. Председателят на ДАБ е изложил данни за ситуацията в Е. като се е позовал на справка вх. 01-642/28.01.2013 г.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка, в т.ч. заповед рег. № ОЧ-1/08.01.2013 г., издадена от директор на РД „Гранична полиция” – С., с която е разпоредено отлагане на изпълнението на заповед за прилагане на ПАМ по чл. 41, т. 1 и 2 от ЗЧРБ спрямо М. М. Н. и е отменена заповед № ОЧ-410/07.12.2012 г. за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Неоснователно е възражението за допуснато нарушение на административно-производствените правила. От представените по делото доказателства се установява, че считано до 18.01.2013 г. чужденецът е бил настанен в СДВНЧ към дирекция Миграция. В ЗУБ не е налице изискване, чужденецът да е настанен в регистрационно-приемателен център по време на административното производство, каквото е твърдението в жалбата. Изискването на чл. 29, ал. 1, т. 2 ЗУБ на чужденецът да бъде осигурен подслон и храна не са прилага по отношение на чужденец, който не принадлежи към уязвима група и подаде последваща молба за предоставяне на статут.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Жалбоподателят не твърди, че е бил лично преследван поради принадлежност към определена партия или поради политическото му убеждение, за да се приеме, че е налице основание за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. На следващо място, не са налице и твърдения, че лицето не може да се ползва от закрилата на държавата си. Въпреки, че посочва, че е бил дискриминиран в държавата си по произход поради религията, която изповядва, жалбоподателят не твърди, че поради това е бил преследван или че се страхува от преследване. На следващо място, обоснован се явява изводът на решаващия орган, че изложените от чужденеца обстоятелства и причини, поради които не желая да се завърне в Е. са противоречиви. На първо място, се установява по безспорен начин, че в предходното административно производство лицето се е представило под различна самоличност, като е твърдяло, че е роден в И.. В настоящото производство, в двете проведени интервюта М. М. Н. е посочил различни и взаимно противоречиви данни и обстоятелства. По време на интервюто, проведено на 18.09.13 г. чужденецът заявил, че е посещавал църква, но не редовно и напуснал Е. през 2008 г., тъй като там нямал роднини и поради това, че трудно намирал работа. С властите нямал проблеми. Доколкото при проведеното интервю на 13.12.2012 г. чужденецът заявил, че в Е. е бил в християнска секта – Й., поради което имал проблеми както с християните, така и с мюсюлманите. Напуснал Е. тъй като хората странели от него поради членството му в сектата на Й.. Независимо от това, дори бежанската история да се приеме за обективна, то същата не представлява основание за предоставяне на статут на бежанец.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи: - смъртно наказание или екзекуция; - изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; - тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Посочените от заявителя обстоятелства, обуславящи желанието му да получи статут не са сред основанията обосноваващи необходимост от предоставяне на хуманитарен статут. Както бе посочено по-горе в решението, обосновано административният орган е приел, че са налице противоречия и несъответствия между изложените от чужденеца обстоятелства при проведените интервюта. Същевременно, лицето не е заявило каквито и да е данни за оказано спрямо него в Е. насилие или да е бил заплашван по какъвто и да е начин от лица или организации, поради което да се приеме, че страхът му да се завърне в страната е основателен.

Следва да се обсъдят и мотивите на решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-465/07, според които, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защитата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. В процесния случай, оспорващият не е заявил каквито и да е данни за лично засягане или застрашаване. Същевременно, въз основа на представената по делото справка за ситуацията в Е. рег. вх. 01-642/28.01.2013 г. по описа на ДАБ се установява, че макар и обстановката в страната да е несигурна,

поради усложнената политическа обстановка, сериозни безредици и масови протести, не са налице данни за въоръжен конфликт в страната и твърдения насилието в Е. да е достигнало изключителна степен. Поради това, правилен се явява изводът на административния орган, че спрямо оспорващия не е налице заплаха от безогледно насилие в държавата му по произход.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. Н., гражданин на Е., чрез адв. Д. срещу решение № 261/22.02.2013 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: